Takhle jednou o sobotě zevloval Fujara na vlakáči. Ne, že by snad hodlal cestovat vlakem, ale čekaje na odvoz, zkoumal osazenstvo nádraží, zdalipak se tam nevyskytuje nějaká ta ženština trampského rodu, která by se dala přemluvit ke společnému prožití víkendu.
Žádná taková se však v obvodu nádraží nevyskytovala. Když se zoufalý Fujara zamyslel nad tím, zda oslovit nádražní uklízečku, ozvalo se před nádražím neskutečné řachtání výfuku a Fujara pochopil, že dorazil Strakapoud. A skutečně. Před nádražní budovou, na zákazu stání, stála Škoda 100, pro svůj nátěr přezdívaná Oranžový démon. A jelikož zpoza rohu vyskočila část bezpečnostního sboru státu v placaté čepici, přihodil Fujara urychleně svůj bágl do auta a Oranžový démon hbitě odrazil od chodníku, nechávaje za sebou v oblaku kouře část bezpečnostního sboru státu, i s placatou čepicí. ***** „Máš nějakou představu o tom, kdy už tam budem?“ Strakapoud za volantem byl lehce nervózní.
„Žádnej strach, pracuje se na tom“ odpověděl Fujara, zahloubán do jakési krabičky.
„ Tak si přestaň hrát si gejmbojem a koukni do mapy.“
„ Dyť koukám.“
„ Cože?“
„ Digitální mapa s DžíPíEs navigací.“ oznámil Fujara.
„ Príma. A kde podle toho klumpru jsme?“
„ To vím náhodou úplně přesně“ Fujara zmáčkl několik tlačítek a pak hrdě prohlásil:
„ V centru Varšavy.“
Strakapoud se nakvašeně rozhlédl, protože žitné pole v okolí mu rozhodně jako centrum Varšavy nepřipadalo. Zamyslel se tedy, proč už Fujaru dávno nepřizabil a pravil:
„ Jestli ten křáp okamžitě neschováš, tak ti ho rozšlapu.“
Fujara svou džípíesku uraženě schoval na dno té nejhlubší kapsy. ***** „Můžeš mi laskavě sdělit, proč máš na zádech takovou skříň?“ pravil jdoucí Strakapoud poté, co již asi hodinu, namísto do přírody, čučel na Fujarův obrovský batoh.
„ To je speciál americkej invazní v digitál kamufláži.“
Strakapoud musel sdělení nejprve rozkódovat, ale výsledná informace mu stejně žádné štěstí nepřinesla.
Pohlédl na svou drobnou usárnu a zkusil to znovu.
„ Ptal jsem se, proč to máš na zádech ty. Který jiný blbci se s tím tahaj, mě nezajímá.“
„ Protože se to dobře nosí, protože se tam všechno vejde a protože to měli ve výprodeji.“
Ani tato informace Strakapouda mnoho neuklidnila, protože všechno, co se do báglu vejít mělo, se mu přece vešlo do usárny, tak co.
Nicméně se jal zkoumat Fujarův batoh zblízka a jako první našel cedulku s cenou.
Chvíli přemýšlel, jestli se nemá rovnou zbláznit, ale pak se zeptal:
„ To museli hodně zlevnit, že jo?“
„ To je už po slevě“ zvesela oznámil Fujara a Strakapoudovi začalo cukat v obočí.
Nebylo divu. Udaná cena batohu po slevě by s největší pravděpodobností nasytila několik somálských vesnic na rok dopředu. ***** Naštěstí vandrovníci dorazili na kemp, kde Strakapoud mohl ulehnout a nechati tak zotavit svou mysl pohledem do korun stromů.
Když vstal, přistihl Fujaru při rituálním tanci.
„Co to zase vyvádíš?“
Fujara lehce nekoordinovaně podupával na mýtině a v ruce třímal nevelký balíček.
„Počkej a uvidíš“ pravil neustále podupávající Fujara a najednou praštil s balíčkem o zem.
Na mýtině náhle vyrostla kopule flekatého stanu.
„ Speciál americkej invazní“ prohlásil hrdě Fujara.

Následujících několik minut bylo možno Strakapouda opět nalézti, jak v poloze ležmo pozoruje koruny stromů.
Když se zvedl, odešel v sebeobraně pro dřevo. ***** Lesem se najednou začala rozlévat vůně guláše. Ucítil jí i Strakapoud a tak, s náručí plnou dřeva, cválal zpět k ohništi, domnívaje se, že Fujara rozdělal oheň a vaří jídlo.
Zhruba z poloviny to byla pravda.
Na kempu se vyskytovalo vyhaslé ohniště, Fujara a před Fujarou na zemi jakási pobublávající plechovka.
Strakapoud odložil dřevo a několikrát Fujaru zkoumavě obešel.
Nic. Líh, plyn, benzín, prostě nic.
Nakonec mu to nedalo.
„ Co to patláš“ otázal se roztomile.
„ Speciál americká invazní samoohřívací konzerva s gulášem. Tady za to trhneš, dojde k chemický reakci, a to ti ohřeje to jídlo.“ odpověděl učeně Fujara, míchaje bagrem podivnou hmotu.
„ Takže ty tady žereš instantní guláš, vohřejvanej na chemii?“
Strakapoudovo zděšení začalo pomalu, ale jistě, přerůstat v paniku.
„ Teď už docela chápu, proč o nás řikaj, že sme verbež“, dodal ještě odevzdaně, rozdělal si oheň a začal chystat fazole na špeku.
Nad korunami stromů zafoukal vítr a začalo se zatahovat. ***** Kolem páté ráno se u Fujary dostavil pocit náhlé tísně. Poslední, co si pamatoval, bylo milé plácání občasných kapek o stan, a od ohniště znějící Strakapoudovo mrmlání o změkčilcích ve stanech. Teď venku zuřila jakási tropická bouře a ještě ke všemu ho něco tlačilo do zad.
Rozsvítil tedy baterku a otočil se.
Víc jak polovinu jeho luxusního stanu zabíral promoklý Strakapoud a zimničný třas dotyčného urychloval výrobu másla v nedalekých mlékárnách až o padesát procent.
Fujara neměl to srdce se kamarádovi posmívat, takže ho obložil několika náhradními proprietami a začal ze svých zásob chystat snídani. ***** Probíhající bouře ani náhodou neslábla a kolem jednoho ze stromů bylo omotáno cosi, co vzdáleně připomínalo celtu se spacákem.
„ Tak co, ty změlčilej verbeži, jak je po těle?“ otázal se kamaráda Fujara.
Strakapoud neodpověděl. Nemohl.
Pod invazním stanem, navlečen do Fujarova náhradního, speciál amerického invazního spacáku, se cpal samoohřívacím, instantně-chemickým gulášem, až se mu dělaly boule za ušima.

Trapsavec 2011